

238**KONWENCJA CELNA DOTYCZĄCA ULATWIEŃ PRZY PRZYWOZIE TOWARÓW PRZEZNACZONYCH DO WYSTAWIANIA ALBO WYKORZYSTANIA NA WYSTAWACH, TARGACH, KONGRESACH LUB PODOBNYCH IMPREZACH**

sporządzona w Brukseli dnia 8 czerwca 1961 r.

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

Dnia 8 czerwca 1961 roku została sporządzona w Brukseli Konwencja celna dotycząca ulatwień przy przywozie towarów przeznaczonych do wystawiania albo wykorzystania na wystawach, targach, kongresach lub podobnych imprezach.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że postanawia przystąpić do tej konwencji w imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie, dnia 18 czerwca 1969 roku.

L. S. Przewodniczący Rady Państwa:
M. Spsychalski

Minister Spraw Zagranicznych:
w z. *J. Winiewicz*

(Tekst konwencji zamieszczony jest w załączniku nr 2 do niniejszego numeru).

Przekład.

KONWENCJA CELNA

dotycząca ułatwień przy przywozie towarów przeznaczonych do wystawiania albo wykorzystania na wystawach, targach, kongresach lub podobnych imprezach,

sporządzona w Brukseli dnia 8 czerwca 1961 r.

WSTĘP

Państwa sygnatariusze niniejszej konwencji,

zebrane pod auspicjami Rady Współpracy Celnej i w porozumieniu z Europejską Komisją Gospodarczą Narodów Zjednoczonych oraz Organizacją Narodów Zjednoczonych dla Wychowania, Nauki i Kultury (UNESCO),

mając na względzie życzenia wyrażone przez przedstawicieli handlu międzynarodowego i innych zainteresowanych,

pragnąc przyznać ułatwienia towarom przeznaczonym do wystawiania na wystawach, targach, kongresach albo podobnych imprezach o charakterze handlowym, technicznym, religijnym, wychowawczym, naukowym, kulturalnym albo filantropijnym,

przekonane, że przyjęcie ogólnych zasad postępowania celnego w stosunku do tych towarów przyniesie istotne korzyści dla międzynarodowego handlu i będzie sprzyjać międzynarodowej wymianie poglądów i wiedzy,

uzgodniły, co następuje:

ROZDZIAŁ I.

Definicje.

Artykuł 1.

Dla celów niniejszej konwencji:

a) określenie „impreza” oznacza:

1. wystawy, targi, salony i podobne imprezy z dziedziny handlu, przemysłu, rolnictwa i rzemiosła,
2. wystawy lub spotkania organizowane głównie w celach filantropijnych,
3. wystawy albo spotkania organizowane głównie w celu naukowym, technicznym, rzemieślniczym, artystycznym, wychowawczym albo kulturalnym, sportowym, religijnym albo kultowym, albo także w celu dopomożenia narodom do lepszego zrozumienia się,
4. spotkania przedstawicieli organizacji międzynarodowych lub ugrupowań organizacji międzynarodowych,
5. obchody i spotkania o charakterze oficjalnym albo dla uczczenia jakiejś rocznicy,

z wyjątkiem wystaw organizowanych prywatnie w magazynach albo w lokalach handlowych w celu sprzedaży towarów zagranicznych,

b) określenie „należności przywózowe” oznacza należności celne oraz wszystkie inne należności i podatki pobierane od przywozu lub w związku z przywozem, jak również wszelkie akcyzy i podatki wewnętrzne, którym podlegają towary przywożone, z wyłączeniem jednakże należności i opłat odpowiadających przybliżonym kosztom świadczonych usług i nie stanowiących pośredniej ochrony dla wyrobów krajowych lub podatków przywózowych o charakterze fiskalnym,

c) określenie „odprawa warunkowa” oznacza czasowy przywóz wolny od należności przywózowych i wolny od zakazów i ograniczeń przywózowych, pod warunkiem powrotnego wywozu,

d) określenie „Rada” oznacza organizację powołaną przez Konwencję w sprawie ustanowienia Rady Współpracy Celnej, sporządzoną w Brukseli dnia 15 grudnia 1950 r.,

e) określenie „osoba” oznacza zarówno osobę fizyczną, jak i prawną, chyba że z kontekstu wynika inaczej.

ROZDZIAŁ II.

Odprawa warunkowa.

Artykuł 2.

1. Odprawione warunkowo będą:

a) towary przeznaczone do wystawiania lub demonstrowania na imprezie,

b) towary przeznaczone do użycia w celu zaprezentowania na imprezie wyrobów zagranicznych, a mianowicie:

- (i) towary potrzebne do demonstrowania wystawionych maszyn albo aparatów pochodzenia obcego,
- (ii) materiały do budowy i dekoracji czasowych stoisk wystawców zagranicznych łącznie ze sprzętem elektrotechnicznym,
- (iii) materiały dla reklamy i demonstrowania, przeznaczone wyraźnie dla celów reklamowych wystawianych towarów zagranicznych, takie jak: nagrania dźwiękowe, filmy i przeźrocza, jak również potrzebna do nich aparatura,

c) wyposażenie — w tym urządzenia objaśniające, aparaty do nagrań dźwiękowych i filmy o charakterze wychowawczym, naukowym albo kulturalnym — przeznaczone do wykorzystania na zebraniach, konferencjach i kongresach międzynarodowych.

2. Ułatwienia, o których mowa w ustępie 1, będą przyznawane pod warunkiem, że:

- a) towary będą mogły być zidentyfikowane przy powrotnym wywozie,
- b) liczba albo ilość przywiezionych towarów tego samego rodzaju jest uzasadniona ich przeznaczeniem,
- c) władze celne kraju przywozu warunkowego uznają, że warunki niniejszej konwencji będą dotrzymane.

Artykuł 3.

Towary, odprawione warunkowo, dopóki korzystają z ułatwień przewidzianych niniejszą konwencją, nie mogą, chyba że ustawodawstwo kraju czasowego przywozu na to pozwala, być:

- a) wypożyczane, wynajmowane albo wykorzystywane za wynagrodzeniem,
- b) wywożone poza obręb imprezy.

Artykuł 4.

1. Towary odprawione warunkowo muszą być powrotnie wywiezione w terminie sześciu miesięcy, licząc od daty ich przywozu. Jednakże władze celne kraju czasowego przywozu mogą zażądać, z uwagi na okoliczności, a zwłaszcza na czas trwania i charakter imprezy, aby towary zostały powrotnie wywiezione w terminie krótszym, nie wcześniej jednak niż w ciągu miesiąca po zakończeniu imprezy.

2. Niezależnie od postanowień ustępu 1 niniejszego artykułu władze celne zezwolą na pozostawienie w kraju czasowego przywozu towarów przeznaczonych do wystawienia lub wykorzystania na imprezie późniejszej pod warunkiem, że spełnione zostaną wymogi stawiane przez ustawodawstwo tego kraju i że towary zostaną powrotnie wywiezione w ciągu jednego roku od daty ich przywozu.

3. Z uzasadnionych powodów władze celne mogą, w granicach przewidzianych ustawodawstwem kraju czasowego przywozu, udzielić dłuższych terminów niż przewidziane w ustępach 1 i 2 niniejszego artykułu bądź też przedłużyć termin pierwotny.

4. Jeżeli towary odprawione warunkowo nie mogą być powrotnie wywiezione na skutek zajęcia, a zajęcie to nie zostało dokonane na wniosek osób prywatnych, obowiązek powrotnego wywozu przewidziany w tym artykule zostaje zawieszony na czas trwania zajęcia.

Artykuł 5.

1. Niezależnie od obowiązku powrotnego wywozu przewidzianego niniejszą konwencją powrotny wywóz towarów łatwo psujących się lub poważnie uszkodzonych albo małej wartości nie będzie wymagany, jeżeli, stosownie do decyzji władz celnych, zostaną one:

- a) obciążone właściwymi należnościami przywozowymi lub
- b) przekazane nieodpłatnie na rzecz skarbu państwa kraju czasowego przywozu, lub
- c) zniszczone pod urzędową kontrolą bez kosztów dla skarbu państwa kraju czasowego przywozu.

2. Towary odprawione warunkowo mogą, zamiast powrotnego wywozu, być rozdysponowane inaczej, w szczególności oddane do konsumpcji wewnętrznej z zastrzeżeniem dopełnienia warunków i formalności, jakie byłyby wymagane ustawodawstwem kraju czasowego przywozu, gdyby zostały przywiezione bezpośrednio z zagranicy.

ROZDZIAŁ III.

Zwolnienie od należności przywozowych.

Artykuł 6.

1. Z wyjątkiem towarów objętych zastrzeżeniami notyfikowanymi na zasadach przewidzianych w artykule 23 niniejszej konwencji nie pobiera się należności przywozowych oraz nie stosuje zakazów i ograniczeń przywozowych oraz jeżeli dokonano odprawy warunkowej, powrotny wywóz nie jest wymagany, w odniesieniu do następujących towarów:

- a) drobnych próbek towarów pochodzenia obcego wystawionych na imprezie łącznie z próbkami artykułów spożywczych i napojów przywiezionych w tym charakterze albo uzyskanych na imprezie z towarów przywiezionych luzem, pod warunkiem:

- (i) że są to wyroby pochodzenia zagranicznego dostarczone bezpłatnie i służące wyłącznie do bezpłatnego rozdawania publiczności na imprezie

dla indywidualnego użytku lub konsumpcji osób, którym zostały wydane,

- (ii) że wyroby te można zidentyfikować jako próbki reklamowe przedstawiające małą wartość jednostkową,
 - (iii) że nie nadają się do sprzedaży i że w danym przypadku opakowane są w ilościach wyraźnie mniejszych od ilości zawartej w najmniejszym opakowaniu będącym w sprzedaży detalicznej,
 - (iv) że próbki artykułów spożywczych i napojów, które nie są rozdawane w opakowaniach wspomnianych w podpunkcie (iii), są zużywane na imprezie oraz
 - (v) że wartość globalna i ilość towarów są, zdaniem władz celnych kraju przywozu, uzasadnione charakterem imprezy, liczbą zwiedzających i znaczeniem udziału wystawcy w imprezie,
- b) towarów przywiezionych jedynie w celu demonstrowania albo dla demonstrowania maszyn i aparatów pochodzenia obcego na imprezie wystawionych, a także ulegających zużyciu albo zniszczeniu w trakcie demonstrowania, o ile wartość globalna i ilość towarów są, zdaniem władz celnych kraju przywozu, uzasadnione charakterem imprezy, liczbą zwiedzających i znaczeniem udziału wystawcy w imprezie,
 - c) wyrobów małej wartości, użytych do budowy, wyposażenia i dekoracji czasowych stoisk cudzoziemców uczestniczących w imprezie (farby, werniksy, tapety itp.), zniszczonych przez sam fakt ich użycia,
 - d) druków, katalogów, prospektów, cenników, afiszów reklamowych, kalendarzy (ilustrowanych lub nie ilustrowanych) i fotografii nie oprawionych, wyraźnie przeznaczonych dla reklamy towarów zagranicznych wystawionych na imprezie pod warunkiem:
 - (i) że są to wyroby zagraniczne dostarczone bezpłatnie i służące wyłącznie do bezpłatnego rozdawania publiczności na imprezie,
 - (ii) że wartość globalna i ilość towarów są, zdaniem władz celnych kraju przywozu, uzasadnione charakterem imprezy, liczbą zwiedzających i znaczeniem udziału wystawcy w imprezie.

2. Postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu nie mają zastosowania w odniesieniu do napojów alkoholowych, wyrobów tytoniowych i materiałów pędnych.

Artykuł 7.

Teczki z korespondencją, taśmy z nagraniami, formularze i inne dokumenty przywiezione w celu użycia podczas albo z okazji zebrań, konferencji lub kongresów międzynarodowych są zwolnione od należności przywozowych i nie podlegają żadnym zakazom ani ograniczeniom przywozowym.

ROZDZIAŁ IV.

Uproszczenie formalności.

Artykuł 8.

Każda z Umawiających się Stron ograniczy do minimum formalności celne wymagane w związku z ułatwieniami przewidzianymi niniejszą konwencją i ogłosi w jak najkrótszym terminie przepisy dotyczące tych formalności.

Artykuł 9.

1. Jeżeli jakakolwiek Umawiająca się Strona, dla zabezpieczenia warunków korzystania z ułatwień przewidzia-

nych niniejszą konwencją, żąda złożenia gwarancji, jej wysokość nie może przekraczać wymaganych należności przywozowych więcej niż o 10 procent.

2. Jednakże ta Umawiająca się Strona dołoży we wszystkich możliwych przypadkach starań o przyjęcie gwarancji ogólnej od organizatorów imprez lub innych osób uznanych przez władze celne zamiast gwarancji indywidualnych, które mogą być wymagane w wykonaniu postanowień ustępu 1.

Artykuł 10.

1. Zarówno w przywozie, jak i przy powrotnym wywozie, kontrola i odprawa celna towarów, które mają być lub były wystawione albo wykorzystane na imprezie, powinny zawsze, kiedy jest to możliwe i dogodnie, odbywać się w miejscu tej imprezy.

2. Każda z Umawiających się Stron, ilekroć uzna to za celowe ze względu na wielkość i znaczenie imprezy, dołoży starań, aby ustanowić na właściwy okres czasu urząd celny w miejscu imprezy organizowanej na jej terytorium.

3. Powrotny wywóz towarów odprawionych warunkowo może być dokonany jednorazowo lub partiami i przez każdy urząd celny właściwy dla takich czynności, nawet jeśli jest inny niż ten, przez który nastąpił przywóz, z wyjątkiem przypadków, gdy importer, w celu skorzystania z procedury uproszczonej, zobowiąże się do powrotnego wywozu towarów przez urząd celny przywozu.

ROZDZIAŁ V.

Postanowienia różne.

Artykuł 11.

Produkty uzyskane ubocznie w czasie trwania imprezy z towarów przywiezionych czasowo, w wyniku demonstrowania wystawionych maszyn i aparatów, podlegają postanowieniom niniejszej konwencji.

Artykuł 12.

Postanowienia niniejszej konwencji ustalają ułatwienia minimalne i nie stanowią przeszkody w stosowaniu większych ułatwień, jakie niektóre z Umawiających się Stron przyznają lub mogą przyznać w przyszłości, bądź w drodze postanowień jednostronnych, bądź na mocy umów dwustronnych lub wielostronnych.

Artykuł 13.

Dla celów niniejszej konwencji terytoria Umawiających się Stron, które tworzą unię celną lub gospodarczą, można uważać za jedno terytorium.

Artykuł 14.

Postanowienia niniejszej konwencji nie stanowią przeszkody w stosowaniu:

- a) przepisów krajowych lub konwencyjnych nie mających charakteru celnego, a dotyczących organizowania imprez;
- b) zakazów i ograniczeń wypływających z ustawodawstwa krajowego, a uzasadnionych względami moralności lub porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, higieny lub zdrowia publicznego albo względami weterynaryjnymi lub fitopatologicznymi bądź też dotyczącymi ochrony patentów, znaków fabrycznych oraz praw autorskich.

Artykuł 15.

Każde naruszenie postanowień niniejszej konwencji, każde podstawienie, fałszywe oświadczenie lub czyn powodujący bezpodstawne skorzystanie przez osobę lub rzecz z ułatwień przewidzianych w niniejszej konwencji, naraża winnego w kraju, w którym naruszenie zostało dokonane, na sankcje przewidziane w ustawodawstwie tego kraju i na zapłacenie wymaganych należności przywozowych.

ROZDZIAŁ VI.

Postanowienia końcowe.

Artykuł 16.

1. Umawiające się Strony będą zbierać się w razie potrzeby dla zbadania warunków stosowania niniejszej konwencji, a w szczególności w celu rozważenia właściwych środków dla zapewnienia jej jednolitej interpretacji i stosowania.

2. Zebrania takie będą zwoływane przez Sekretarza Generalnego Rady na żądanie którejkolwiek z Umawiających się Stron. O ile Umawiające się Strony nie postanowią inaczej, zebrania odbywać się będą w siedzibie Rady. Umawiające się Strony ustalą regulamin wewnętrzny swoich zebrań. Decyzje Umawiających się Stron podejmowane są większością dwóch trzecich głosów Stron obecnych i głosujących.

4. Umawiające się Strony nie mogą podejmować w żadnej sprawie decyzji, jeżeli nie jest obecna więcej niż połowa spośród nich.

Artykuł 17.

1. Każdy spór między Umawiającymi się Stronami dotyczący interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji będzie w miarę możliwości rozstrzygany w drodze bezpośrednich negocjacji między tymi Stronami.

2. Każdy spór, nie rozstrzygnięty w drodze bezpośrednich negocjacji, będzie przedkładany przez Strony pozostające w sporze Umawiającym się Stronom, które zebrawszy się zgodnie z postanowieniami artykułu 16 niniejszej konwencji, rozpatrzą spór i wydadzą zalecenia w celu jego rozstrzygnięcia.

3. Strony pozostające w sporze mogą z góry wyrazić zgodę na przyjęcie zaleceń Umawiających się Stron jako wiążących.

Artykuł 18.

1. Każde państwo będące członkiem Rady i każde państwo będące członkiem Organizacji Narodów Zjednoczonych lub jej organizacji wyspecjalizowanych może stać się Stroną niniejszej konwencji przez:

- a) podpisanie jej bez zastrzeżenia ratyfikacji,
- b) złożenie dokumentu ratyfikacyjnego po jej podpisaniu z zastrzeżeniem ratyfikacji lub
- c) przystąpienie do niej.

2. Niniejsza konwencja jest otwarta do podpisu dla państw, o których mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, do dnia 31 marca 1962 roku w siedzibie Rady w Brukseli. Po tej dacie będzie ona otwarta do przystąpienia.

3. W przypadku przewidzianym w ustępie 1 b) niniejszego artykułu konwencja podlega ratyfikacji przez państwa sygnatariuszy zgodnie z ich procedurą konstytucyjną.

4. Każde państwo, nie będące członkiem organizacji, o których mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, do którego Sekretarz Generalny Rady na wniosek Umawiających się Stron skieruje zaproszenie, może stać się Stroną niniejszej konwencji, przystępując do niej po wejściu jej w życie.

5. Dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia będą składane Sekretarzowi Generalnemu Rady.

Artykuł 19.

1. Niniejsza konwencja wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia, w którym pięć z państw, o których mowa w ustępie 1 artykułu 18 niniejszej konwencji, podpisa ją bez zastrzeżenia ratyfikacji albo złoży dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia.

2. W stosunku do każdego państwa, które ratyfikowało niniejszą konwencję lub przystąpiło do niej po tym, jak pięć państw podpisało konwencję bez zastrzeżenia ratyfikacji lub złożyło dokumenty ratyfikacyjne albo dokumenty przystąpienia, niniejsza konwencja wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od złożenia przez to państwo dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia.

Artykuł 20.

1. Niniejsza konwencja jest zawarta na czas nieokreślony. Jednakże każda Umawiająca się Strona może ją wypowiedzieć w każdej chwili po dacie jej wejścia w życie, ustalonej zgodnie z artykułem 19 niniejszej konwencji.

2. Wypowiedzenie będzie dokonane w drodze pisemnej notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady.

3. Wypowiedzenie nabierze mocy po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania przez Sekretarza Generalnego Rady notyfikacji o wypowiedzeniu.

Artykuł 21.

1. Umawiające się Strony, zebrawszy się zgodnie z artykułem 16, mogą zgłaszać poprawki do niniejszej konwencji.

2. Tekst zaleconej w ten sposób poprawki zostanie zakomunikowany przez Sekretarza Generalnego Rady wszystkim Umawiającym się Stronom, wszystkim innym państwom, które podpisały konwencję lub do niej przystąpiły, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz UNESCO.

3. W ciągu sześciu miesięcy od daty zakomunikowania o zaleconej poprawce każda z Umawiających się Stron może zawiadomić Sekretarza Generalnego Rady:

- a) bądź że zgłasza sprzeciw w stosunku do zaleconej poprawki,
- b) bądź że jakkolwiek skłonna byłaby przyjąć zaleconą poprawkę, to jednak warunki niezbędne dla tego przyjęcia nie są jeszcze spełnione w jej kraju.

4. Dopóki Umawiająca się Strona, która przesłała zawiadomienie przewidziane w ustępie 3 b) niniejszego artykułu, nie zawiadomiła Sekretarza Generalnego Rady o przyjęciu zaleconej poprawki, może ona w ciągu dziewięciu miesięcy od daty upływu terminu sześciu miesięcy przewidzianego w ustępie 3 niniejszego artykułu zgłosić sprzeciw w stosunku do tej poprawki.

5. Jeżeli sprzeciw w stosunku do zaleconej poprawki został zgłoszony zgodnie z postanowieniami ustępów 3 i 4 niniejszego artykułu, poprawka uważana będzie za nie przyjętą i nie mającą mocy obowiązującej.

6. Jeżeli w stosunku do zaleconej poprawki nie zgłoszono żadnego sprzeciwu zgodnie z postanowieniami ustępów 3 i 4 niniejszego artykułu, poprawka uważana będzie za przyjętą w terminie następującym:

- a) jeżeli żadna z Umawiających się Stron nie przesłała zawiadomienia zgodnie z ustępem 3 b) niniejszego artykułu, z chwilą upływu terminu sześciu miesięcy, o którym mowa w ustępie 3,
- b) jeżeli jedna lub kilka Umawiających się Stron przesłało zawiadomienie zgodnie z ustępem 3 b) niniejszego

szego artykułu, w terminie najbliższym spośród dwóch następujących dat:

- (i) daty, w której wszystkie Umawiające się Strony, które przesłały takie zawiadomienia, notyfikowały Sekretarzowi Generalnemu Rady, że przyjmują zaleconą poprawkę, przy czym jednak za datę tę będzie się uważać zakończenie terminu sześciu miesięcy, ustalonego w ustępie 3 niniejszego artykułu, w przypadku gdy wszystkie akceptacje zostały notyfikowane przed upływem tego terminu,
- (ii) daty, w której upływa termin dziewięciu miesięcy, ustalony w ustępie 4 niniejszego artykułu.

7. Każda poprawka uznana za przyjętą wejdzie w życie po upływie sześciu miesięcy od daty uznania jej za przyjętą.

8. Sekretarz Generalny Rady zawiadomi możliwie najwcześniej wszystkie Umawiające się Strony o każdym sprzeciwie zgłoszonym w stosunku do zaleconej poprawki zgodnie z ustępem 3 a), jak również o każdym zawiadomieniu skierowanym zgodnie z ustępem 3 b) niniejszego artykułu. W późniejszym terminie zawiadomi on wszystkie Umawiające się Strony, czy Umawiająca się Strona lub Umawiające się Strony, które przesłały takie zawiadomienie, wnoszą sprzeciw w stosunku do zaleconej poprawki, czy też ją przyjmują.

9. Uważa się, że każde państwo, które ratyfikuje niniejszą konwencję lub do niej przystępuje, uznaje tym samym poprawki będące w mocy w dniu złożenia przez nie dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia.

Artykuł 22.

1. Każde państwo w chwili podpisywania konwencji bez zastrzeżenia ratyfikacji albo w chwili składania dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia bądź też w terminie późniejszym może notyfikować Sekretarzowi Generalnemu Rady, że niniejsza konwencja rozciąga się na wszystkie lub niektóre terytoria, za których stosunki międzynarodowe jest ono odpowiedzialne; na wymienionych terytoriach konwencja zacznie obowiązywać po upływie trzech miesięcy od daty otrzymania tej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego Rady, lecz nie przed wejściem w życie niniejszej konwencji w stosunku do tego państwa.

2. Każde państwo, które zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu notyfikowało, że niniejsza konwencja rozciąga się na terytorium, za którego stosunki międzynarodowe jest ono odpowiedzialne, może notyfikować Sekretarzowi Generalnemu Rady, zgodnie z postanowieniami artykułu 20 niniejszej konwencji, że terytorium to przestaje stosować konwencję.

Artykuł 23.

1. Każde państwo może zastrzec w chwili podpisywania, ratyfikacji lub przystąpienia do niniejszej konwencji bądź też może — po staniu się Stroną konwencji — notyfikować Sekretarzowi Generalnemu Rady, że nie uważa się za związane postanowieniami ustępu 1 a) artykułu 6 niniejszej konwencji. Takie zastrzeżenia lub notyfikacje powinny wyraźnie określać towary, w stosunku do których zastrzeżenie zostało zgłoszone. Notyfikacje kierowane do Sekretarza Generalnego Rady nabierają mocy dziesięćdziesiątego dnia po otrzymaniu ich przez Sekretarza Generalnego.

2. Jeżeli Umawiająca się Strona zgłosi zastrzeżenie zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu, inne Umawiające się Strony nie będą związane postanowieniami ustępu 1 a) artykułu 6 niniejszej konwencji wobec tej Umawiającej się Strony w odniesieniu do towarów wyszczególnionych w tym zastrzeżeniu.

3. Każda Umawiająca się Strona, która zgłosiła zastrzeżenie zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu, może w każdym czasie je wycofać w drodze notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego Rady.

4. Żadne inne zastrzeżenie do niniejszej konwencji nie jest dopuszczalne.

Artykuł 24.

Sekretarz Generalny Rady zawiadomi wszystkie Umawiające się Strony, jak również inne państwa, które podpisały niniejszą konwencję lub do niej przystąpiły, Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych i UNESCO o:

- a) podpisaniu, ratyfikacjach, przystąpieniach, o których mowa w artykule 18 niniejszej konwencji,
- b) dacie wejścia w życie niniejszej konwencji, zgodnie z artykułem 19,
- c) wypowiedzeniach i oświadczeniach otrzymanych zgodnie z artykułem 20,
- d) poprawkach uznanych za przyjęte zgodnie z artykułem 21, jak również o dacie wejścia ich w życie,
- e) oświadczeniach i notyfikacjach otrzymanych zgodnie z artykułem 22,
- f) zastrzeżeniach i notyfikacjach otrzymanych zgodnie z ustępami 1 i 3 artykułu 23, jak również o dacie wejścia w życie zastrzeżeń lub ich wycofania.

Artykuł 25.

Zgodnie z artykułem 102 Karty Narodów Zjednoczonych niniejsza konwencja zostanie zarejestrowana w Sekretariacie Organizacji Narodów Zjednoczonych na wniosek Sekretarza Generalnego Rady.

Na dowód czego niżej podpisani pełnomocnicy podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Brukseli dnia ósmego czerwca tysiąc dziewięćset sześćdziesiątego pierwszego roku, w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony u Sekretarza Generalnego Rady. Sekretarz Generalny Rady prześle uwierzytelnione jego odpisy wszystkim Państwom, o których mowa w ustępie 1 artykułu 18 niniejszej konwencji.

za Niemiecką Republikę Federalną:

z zastrzeżeniem ratyfikacji
KURT OPPLER
Dr KARL ZEPF
8.3.1962

za Australię:

z zastrzeżeniem ratyfikacji
JAMES WILLIAM CRAWFORD CUMES
27.3.1962

za Austrię:

z zastrzeżeniem ratyfikacji
JOSEF STANGELBERGER
30.10.1961

za Kubę:

z zastrzeżeniem ratyfikacji
GUSTAVO ARCOS BERGNES
28.2.1962

za Danię:

z zastrzeżeniem ratyfikacji
COMTE EGGERT ADAM KNUTH
27.3.1962

za Hiszpanię:

z zastrzeżeniem ratyfikacji
COMTE DE CASA MIRANDA
21.2.1962

za Francję:

z zastrzeżeniem ratyfikacji
RAYMOND BOUSQUET
31.3.1962

za Iran:

z zastrzeżeniem ratyfikacji
KHOSROW HEDAYAT
31.3.1962

za Włochy:

z zastrzeżeniem ratyfikacji
UGO CALDERONI
7.12.1961

za Niger:

GEORGES CONDAT
14.3.1962

za Portugalię:

EDUARDO VIEIRA LEITAO
31.3.1962

za Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii:

z zastrzeżeniem ratyfikacji
SIR JOHN NICHOLLS
27.2.1962

za Szwecję:

z zastrzeżeniem ratyfikacji
GUNNAR LJUNGDAHL
30.3.1962

za Szwajcarię:

z zastrzeżeniem ratyfikacji
CHARLES LENZ
7.12.1961

za Czechosłowację:

VLADIMIR LUDVIK
28.3.1962

za Turcję:

z zastrzeżeniem ratyfikacji
HASAN ESAT ISIK
31.3.1962